

РЕШЕНИЕ

№ 12196

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20231110112272 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422 от ГПК.

Предявени са иски с правно основание чл. 411 от КЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за признаване за установено, че „Д.а.д. „А.Б.““ АД дължи на „З.к. „Л.И.““ АД сумата 7586,68 лева - главница, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по Договор „Каско на МПС“ №*****/01.12.2018 г. за вреди по лек автомобил марка „БМВ“, модел „Х6“, с рег. №*****, причинени на 14.02.2019 г. в гр. *****, виновно от водач на лек автомобил марка „Л.“, модел „Л.“, с рег. №*****, чиято деликтна отговорност е обезпечена от ЗАД А.Б. АД с договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законна лихва от 21.10.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата 2312,01 лева - мораторна лихва за периода 20.10.2019-20.10.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №57111/2022 г. по описа на СРС. Ищецът твърди, че вземането произтича от встъпването му като застрахователя по имуществената застраховка в правата на застрахования срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на причинителя на вредата, при горепосочените обстоятелства.

Ответникът оспорва исковите по основание и размер, като не възразява, че е обезпечавал деликтната отговорност на водача на л.а. „Л. Л.“ към датата на ПТП. Оспорва щетите като несъответни на механизма на ПТП; наличие на виновно и противоправно поведение на водача по съображения в т. 1.4.1 и т. 1.4.2 от отговор на искова молба. Прави възразение за съпричиняване с твърдение, че водачът на л.а. „БМВ“ е нарушил ЗДвП по повод неправилно паркиране. Счита размерът на иска за завишен спрямо действително настъпилите вреди; вкл. ищецът не доказва, че е извършил плащане на застрахователно обезщетение. Прави възразение за изтекла давност. Оспорва размера на лихвата за забава с довод, че такава не се начислява 13.03.2020-13.07.2020 г. на осн. чл. 6 ЗМДВИПНС.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 146, ал. 1, т.3-4 от ГПК, прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване е, че към датата на ПТП ответникът е обезпечавал деликтната отговорност на сочения за делинквент водач на МПС марка „Л.“, модел „Л.“, с рег. №*****, чрез сключване на договор за застраховка „Гражданска отговорност“, а ищецът е имал сключен, със собственика на марка „БМВ“, модел „Х6“, с рег. №*****, договор за застраховка „Каско на МПС“, със срок на покритие 01.12.2018-30.11.2019 г

От допуснатата съдебна техническа експертиза, преценена по реда на чл. 202 от ГПК, съвкупно със събраните гласни и писмени доказателства, в т.ч. двустранен протокол за ПТП от 14.02.2019 г., се установява, че пътнотранспортното произшествие от 14.02.2019 г. в гр. София, е настъпило при следната фактическа обстановка – водачът на процесния лек автомобил „Л. Л.“ предприема маневра за движение на заден ход на паркинг на бул. „Тодор Каблешков“ №53, като не осигурява безопасна дистанция с паркирания лек автомобил „БМВ“, модел „Х6“, с рег. №*****, при което реализира удар. От техническа гледна точка имуществените вреди по л. а. „БМВ Х6“, за които ищецът е заплатил застрахователно обезщетение, видно от приетите платежен документ и фактура по сключен с трето лице договор за изработка, се намират в пряка причинна връзка с настъпилото ПТП, а стойността необходима за възстановяването на щетите, изчислена на база средни пазарни цени е сумата 7499,06 лева. Предвид възможните обективни находки, които съприкосновението между двата автомобила може да остави върху тях, съобразно вида на удара, местоположението и траекторията на двете МПС, вещото лице обосновава извод, че бронята в задната част на л.а. „Л. Л.“ може да причини деформациите в предна част на л.а. „БМВ“.

Съдът възприема показанията на свидетеля М. за достоверни, тъй като преценени по правилото на чл. 172 от ГПК, кореспондират с писмените доказателства и заключение на СТЕ. В конкретния случай съдът намира, че свидетелят категорично заяви, че е управлявал, респ. паркирал л.а. „БМВ“ по време и място, както и че е подписал приетия по делото протокол за ПТП, който частен свидетелстващ документ съдът цени по вътрешно убеждение, съвкупно с останалите събрани доказателства. Съдът отчита, че свидетелят имаше хаотична мисъл, но бе категоричен, че е подписал протокола по силата на мандат, а съобщеното, че не е имал пътнотранспортно произшествие с този автомобил следва да се цени в контекста на ПТП в движение или като пасажер с процесното МПС.

Съдът, като взе предвид гореизложеното, намира, че пътнотранспортното произшествие е настъпило по изключителна вина на водача на л.а. „Л. Л.“, който е предприел маневра на заден ход без да се убеди, че няма да създаде опасност за останалите участници в движението, с което е нарушил чл. 40 от ЗДвП - преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, а по време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности. Ето защо съдът приема, че за ищеца е възникнало правото на парично вземане за главница, представляваща заплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски в доказвания размер, съобразно СТЕ, за сумата общо 7519,06 лева. До края на съдебно дирене ответникът не твърди и не доказва да е погасил тази сума. Противопоставеното от ответника възражение за съпричиняване от водача на л. а. „БМВ“ остана недоказано, особено в контекста, че този автомобил е бил в спряно състояние. Предявеният иск се явява основателен в размер на сумата 7519,06 лева, а до пълния предявен размер от 7586,68 лв. следва да се отхвърли. Търсеното парично задължение е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.д. №57111/2022 г., СРС-арг. от чл.422, ал. 1 от ГПК, поради което следва

да бъде пресъдена.

От Писмо изх. №310-03-8164/20.08.2019 г., получено от ищеца на 21.08.2019 г., се установява, че ответникът признава за отправена към 21.08.2019 г. извънсъдебна претенция за заплащане на регресното вземане за процесното ПТП. В случая ответникът не е навел твърдения, нито е ангажирал доказателства за плащане на задължението си -по арг. от чл. 77 от ЗЗД, поради което съдът намира, че е изпаднал в забава за плащане на вземането за главница на ищеца за заявения период 20.10.2019-20.10.2022 г. Възражението на ответника-търговец за липса на забавено изпълнение за времето на извънредното положение, на основание чл. 6 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, е основателно за периода 13.03.2020-08.04.2020 г., доколкото е приложима първоначалната редакция на чл. 6 от с.з., обнародвана в ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г., която до изменението му ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 09.04.2020 г., и стесняване на обхвата за категорията кредитори-банки, законодателят не е поставил ограничения и не е предвидил допълнителни условия нито за основаниято, от което са възникнали задълженията, нито за страните по тях. Процесното задължение е задължение на частноправен субект, поради което ищецът има право на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 20.10.2019-12.03.2020 г. и за периода 09.04.2020-20.10.2022 г. в размер общо 2235,01 лв., определен от съда съобразно правомощието му по чл. 162 от ГПК, след прилагане на служебен лихвен калкулатор и приспадане лихвата за периода 13.03.2020-08.04.2020 г. , а в останалата част иска подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК, всяка страна има право на съдебни разноски, като с оглед разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство, за което компетентен да се произнесе е исковия съд. Ответникът трябва да заплати на ищеца сторените съдебни разноски за сумата общо 539,99 лв. за платени държавна такса, възнаграждение на вещо лице и на юрисконсулт (разноската за възнаграждение и явяване на свидетел не се дължи поради неусвояването ѝ). Ищецът трябва да заплати на ответника съдебни разноски за сумата 25,54 лв. за възнаграждение на вещо лице и адвокат. По компенсация в полза ищеца съдът присъжда сумата 514,45 лв.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че „Д.а.д. „А.Б.““ АД, с ЕИК:*****, седалище и адрес на управление: *****, дължи на „З.к. „Л.И.““ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 411 от КЗ и чл. 86, ал 1 от ЗЗД, сумата 7519,06 лева – главница, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски по Договор „Каско на МПС“ №*****/01.12.2018 г. за вреди по лек автомобил марка „БМВ“, модел „Х6“, с рег. №*****, причинени на 14.02.2019 г. в гр. ***** виновно от водач на лек автомобил марка „Л.“, модел „Л.“, с рег. №*****, чиято деликтна отговорност е обезпечена от ЗАД А.Б. АД с договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 21.10.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата 2235,01 лева – мораторна лихва за периода 20.10.2019-12.03.2020 г. и за периода 09.04.2020-20.10.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №57111/2022 г. по описа на СРС; като иска за главница над уважения размер от 7519,06 лева до пълния предявен размер от 7586,68 лева, и иска за мораторна лихва над уважения размер от 2235,01 лева до

пълния предявен размер от 2312,01 лева и за периода 13.03.2020-08.04.2020 г. – ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА „Д.а.д. „А.Б.““ АД, с ЕИК:*****, седалище и адрес на управление: *****, да заплати на „З.к. „Л.И.““ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 514,45 лева – съдебни разноси по компенсация по ч.гр. дело №57111/2022 г. и гр. дело №12272/2023 г., и двете по описа на СРС.

Присъдените суми могат да бъдат платени от „Д.а.д. „А.Б.““ АД по банкова сметка на „З.к. „Л.И.““ АД с №IBAN*****, при Ю. Б. АД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____